

VOORBIJ DE NOODZAAK TOT INCARNATIE

6 september 1984

Een onderwerp dat eigenlijk regelrecht met reïncarnatie samenhangt. Sta mij toe dat ik eerst een kleine schets geef van - ongeveer - het verloop der zaken.

Een mens incarneert. Hij heeft dan al andere bestaansvormen achter de rug en wordt nu voor het eerst mens. Hierdoor heeft hij een bepaald bereik van mogelijkheden. Op het ogenblik dat hij alle mogelijkheden, die er voor een mens bestaan, zich als ervaring heeft eigen gemaakt, gaat de noodzaak tot incarnatie voorbij. Maar een menselijk leven bevat over het algemeen veel meer mogelijkheden dan een mens voor zich kan beleven en realiseren. Wij stellen daarom de totale gang van zaken voor als een zogenaamde spiraal des levens.

Wanneer u als mens begint is dat aan de buitenkant van de spiraal. U ontmoet nu steeds dezelfde invloeden en u maakt voortdurend een omloop. Normalerwijs is in het begin één omloop gelijk aan één stoffelijk leven plus een geestelijke periode. Maar als we dichterbij de kern komen, dan is het tempo van de omlopen veel sneller. Je ontmoet dan twee- soms driemaal in je leven dezelfde invloeden. Dat is het bekende verhaal wat je in het oosten wel hoort, dat je vele incarnaties tijdens één mensenleven kunt afwerken.

Neem je elke keer nieuwe ervaringen op, word je bewuster, word je harmonischer, dan zul je daardoor tenslotte een middelpunt bereiken. In dat middelpunt is er geen verdergaan meer. Wij zijn dan gekomen aan een punt waar de incarnatiecyclus voor een mens ophoudt. Wij kunnen dan stellen dat we, vanuit onze volledige harmonie, ons toch weer gaan inleven in het totaal van de kosmos.

Dat wordt vaak voorgesteld als een verhoging van niveau (een lijntje dat vanuit het centrum van de spiraal omhoog gaat), waardoor er een naar buiten gaande spiraal ontstaat. Ook hier doorlopen wij weer vele achtereenvolgende invloeden, maar nu op een andere schaal. De incarnaties die wij op aarde hebben gekend worden nu afgewisseld door perioden van gerichtheid of belangstelling.

Een mens leeft een mensenleven. Een geest, die boven die noodzaak is gekomen echter, ondergaat een bepaald aantal invloeden. In het begin zou dat kunnen zijn dat hij zich bezighoudt met de ontwikkeling van een bepaalde groep. Hij fungeert dus als een soort groepsgeest. Daarna kan er een periode zijn waarin hij kosmische belangstelling krijgt en zich misschien met de stoffelijk-kosmische verschijnselen bezighoudt. Daarna kan deze zelfde reeks invloeden worden doorlopen, maar nu in een besef van geestelijke werelden en hun onderlinge relatie. Op deze wijze kom je aan een buitenkant. Hier is dus ook weer geen ervaren mogelijk.

Nu gebeurt het eigenaardige, dat je een geheel zodanig hebt doorlopen, dat je het kunt overzien. Zonder te weten wat er gebeurt (dat ontdek je eigenlijk pas nadat het proces is voltrokken) begin je steeds meer alles weer in relatie te brengen met het centrale punt, met de harmonie. Het samenvloeien met die harmonie wordt dan over het algemeen de toestand van perfecte bereiking genoemd.

Het is theoretisch mogelijk dat de mens deze ook in een menselijke vorm nog bereikt. Maar dan moet hij daarnaast ook nog een groot aantal geestelijke belevingen doormaken. Dat komt dus zelden voor.

Ik heb u hiermee ongeveer het proces geschetst. Laten wij nu proberen om enkele details nader onder de loep te nemen. Wanneer wij zijn gekomen aan het einde van onze spiraalweg, dan zijn wij in staat om als mens deel te zijn van de totale mensheid, met een totaal besef voor die mensheid en voor de geestelijke waarden welke in die mensheid liggen. Wij zijn één geworden, volgens som-mige termen, met de Rode Adam: De eerste mens die uiteen is gevallen toen hij zich voor een ogenblik terugtrok van het Goddelijke, en die nu wanhopig

zoekt om die eenheid weer te vinden. Wij zijn natuurlijk geen deel van de totaliteit in die zin; dit is alleen maar een symbool.

In ons bestaat echter het vermogen om die totaliteit weer te herwinnen. En daarmee staan wij weer paradijselijk in verbinding met de scheppende Macht zelf. Daarom noemt men in sommige kringen deze fase wel eens 'het wandelen met God'. Maar wandelen met God betekent altijd nog dat er een verschil is tussen God en tussen ons.

Je bent menselijk actief. Je kunt niet het scheppingsproces met het geheel van zijn waarden en geestelijke achtergronden begrijpen. Je bent alleen maar één geworden met de mensheid.

Door nu steeds meer delen eerst van de mensheid, maar daarna van de kosmos, van de geestelijke werelden te betrekken in je leven en beleven en daarvoor verantwoordelijkheid te gaan dragen (soms een beperkte, soms een totale) kom je als vanzelf in een situatie waarin je niet meer wandelt met God maar a.h.w. functioneert als een pöde; een uitstootsel van de Godheid. Er is een voortdurend verbonden zijn. Je eigen vermogen blijft beperkt, maar daarnaast heb je dan toch wel de totale goddelijke krachten achter je staan. Je hebt het totaal van het goddelijke weten om uit te putten. Je bent niet meer beperkt.

Een mens kan zich deze toestand zeer moeilijk voorstellen. Het blijft bij vaagheden. Het is net zoiets als eeuwigheid waarvan niemand zich een juiste voorstelling kan maken, zelfs indien men een juiste definitie ervan zou hebben. Dus wat is er aan de hand, wanneer wij de voleinding bereiken?

Normaal is de mens gebonden aan zijn lichaam. Dat wil zeggen: Het lichaam bepaalt het aantal ervaringen en mogelijkheden. Maar iemand, die de volmaking toch wel een beetje benadert als mens, heeft de geest gemaakt tot heerser over het lichaam. Het is de geest die bepaalt. Het is het lichaam dat zich voegt naar de geest. Laat mij het heel simpel zeggen:

U heeft bepaalde hoogstaande geestelijke plannen (laten we aannemen dat u zich daarmee bezig houdt) en u heeft migraine. Het gaat niet meer. In het andere geval bent u vanuit uw hooggeestelijk besef gewoon bezig met de mensheid. De migraine verdwijnt en het proces wordt niet gestoord. Dit is het grote verschil.

Doordat u dan alle dingen samen meemaakt, wordt u ook heel sterk geconfronteerd met de tegenstellingen waarbinnen de mens leeft. Goed en kwaad (wij hebben daar vaak over gesproken) zijn heel betrekkelijke waarden. Maar of ze nu betrekkelijk zijn of niet, voor ons zijn ze reëel.

Wij horen dat de Boeddha wordt bezocht door Mara, de Bittere of de Duistere en een aantal malen wordt verleid. Eerst met aanbiedingen, daarna met zijn dochters en vervolgens met zijn legerscharen. Daar zit ook een climax in. Dan denk je, dat is allemaal symbolisch. Maar zo symbolisch is het niet.

Je wordt je bewust van de schaduwzijde van elk licht en van het licht dat in elke schaduw zit. Je kunt eenvoudig niet meer een onderscheid maken. Daardoor wordt je persoonlijkheid geconfronteerd met zaken die niet meer goed of kwaad zijn, maar die wel een persoonlijke keuze vragen, omdat het persoonlijk harmonisch zijn belangrijk is.

In zo'n periode word je inderdaad nogal eens door aanvechtingen getroffen. Want, zo zeg je tegen jezelf, waarom zou ik eigenlijk niet? Dan is het natuurlijk volkomen waar. Waarom zou je niet ..... Vult u het verder maar in. Maar je doet de dingen niet omdat je anderen daarmee in gevaar zou brengen, want je hebt ook begrip voor anderen. Laten we het weer eenvoudig nemen:

U kunt als volwassene heus wel een drukke verkeersweg oversteken zonder dat er nu direct gewacht wordt op een groen licht. Voor u is dat helemaal niet belangrijk, want u kunt het tempo van de vervoermiddelen die daar voorbij razen redelijk schatten. U kunt aan twee kanten zien wat er gebeurt. U zegt: Ik steek nu over. En het gaat goed. Maar daar staat een kind dat niet die ervaring heeft. Als het u ziet oversteken dan denkt het: Ik kan het ook. En omdat het dan niet uitkijkt, loopt het heel groot gevaar.

Dat is eigenlijk de kwestie van goed en kwaad waarmee je dan wordt geconfronteerd. Je doet de dingen niet meer omdat ze goed zijn. Je vermijdt ze niet omdat ze kwaad zijn, maar je doet de dingen zo, dat je anderen niet in gevaar brengt om hun eigen evenwicht, hun eigen harmonie te verliezen. Daardoor trek je je dan voor een groot gedeelte van de mensheid terug. Niet dat je niet wordt bewogen door de mensheid, maar het is niet meer zo persoonlijk. Juist door de afstand die je dan, al tijdens je stoffelijk leven, neemt van alle klein-menselijke dingen en je je meer bezighoudt met een geheel, kom je als vanzelf in een toestand waarin de

harmonie met het geheel wordt bepaald. Dan kun je eventueel zelfs stoffelijk blijven voortleven. Maar er komt een ogenblik, dat je beseft niet meer in staat is de mensheid als zodanig zonder meer te bezien. Je gaat het zien als een grotere samenhang.

Je ziet niet alleen de mens, maar je ziet ook de invloeden die op hem inwerken, de geesten misschien die er deel aan hebben, maar net zo goed invloeden van het weer, bepaalde werkingen van de zon; die kunnen ook het menselijk humeur en daarmee het menselijk gedrag beïnvloeden. Al die dingen bij elkaar brengen je er dan toe compenserend te gaan werken, meestal voor een aantal mensen.

Het eerste dat je doet - of je bent overgegaan of niet, nadat je je incarnatiespiraal verlaat - is te zorgen dat voor anderen het evenwicht niet te zeer wordt verstoord. Je gaat alle onevenwichtigheden compenseren door er iets anders tegenover te stellen. Daardoor kom je dan als vanzelf terecht in een wereld waarin harmonie, dus het samengaan der dingen, weliswaar een voortdurend ingrijpen vergt, maar op zichzelf toch een onverstoorbare harmonie kan garanderen.

Als je dus zegt: Aan het einde van de noodzaak tot incarnatie, dan zeg je in feite: Aan het einde van de persoonlijke betrokkenheid en aan het begin van het bewust deel zijn en gelijktijdig in het geheel werken. Daar komt het eigenlijk op neer.

Als we dan kijken naar de manier waarop een gewoon mens het nu bekijkt, dan wordt het erg moeilijk. Wanneer u hier in Nederland op dit ogenblik werkelijk die compensatie zou geven, zo goed u kunt met alle geestelijke en andere middelen, dan zou men u op zijn minst zonderling, maar ook gevaarlijk en onbetrouwbaar vinden. Want u bent niet meer in staat de eenzijdigheden te volgen.

U zegt niet meer: Ik ben tegen de Centruumpartij en ik ben voor de PSP (ik noem maar de een of andere politieke vloek). U zegt eenvoudig: Beide hebben eenzijdigheden, beide zijn extreem op een verkeerde manier, maar gezamenlijk hebben ze een betrokkenheid die ze tot samenwerking zou kunnen brengen. Waarom moeten ze tegenstanders zijn? Waarom kunnen ze niet eerst komen tot samenwerking, dan vervalt dat extreme denken, dat gelijk willen hebben als vanzelf, Maar ja, dan ben je voor de PSP veel te rechts en voor de Centruumpartij ben je een linkse rakker.

Stel u voor, dat u zegt: Ik kan dat doen, niet alleen t.a.v. de politieke kant, maar ook t.a.v. geneeskunde en andere wetenschappen. Dan zeggen ze al heel gauw: Hé die vent wil alles samenvoegen. Dat is een bedreiging. Dat is waanzin, dat kan niet. Op deze manier wordt u dus eigenlijk losgeweekt uit het geheel. En dan is het de grote kunst om zolang je mens bent toch medemens te blijven. Niet afdalen tot het niveau van de ander, dat is dwaasheid, maar het niveau van de ander zodanig begrijpen dat u die ander in zijn beperktheden kunt respecteren zonder gelijktijdig zelf erbij betrokken te worden. Dat is een situatie waarmee je als mens natuurlijk heel wat te maken krijgt.

Als geest is het precies hetzelfde. Wanneer je in Zomerland komt en je zegt: Er is geen verschil tussen Zomerland en een duistere wereld, dan denk ik dat degenen die zichzelf al zalig hebben verklaard onmiddellijk beginnen met luidruchtige protesten, eventueel vergezeld van een 'retrograde Satanas' (ga achter mij Satan). Want zij kunnen zich niet voorstellen dat het licht van hun wereld alleen maar een reflectie is van precies hetzelfde als wat er in de werelden bestaat die voor hen duister zijn.

Zij kunnen het niet aanvaarden en daarom mag je hen zelfs niet met die waarheid zonder meer confronteren. Theoretisch, dat mag. Maar je kunt hen niet meenemen en zeggen: Zie je wel, duister is net zo licht. Het ligt dus aan jezelf. Je kunt hun alleen zeggen: Als je bang bent voor het duister, blijf dan nog een tijdje in je lichte wereld tot je sterk genoeg wordt om zelf licht in het duister te zijn. Dat vinden ze dan mooi.

Zelf licht in het duister zijn, wil iedereen graag. Wat dat betreft zijn er ook in de geest vele dwaze maagden die de olie opbranden, terwijl zij ze nodig hebben. Alleen hebben wij gelukkig een goede toevoer. Wij zijn niet afhankelijk van Saoedi-Arabië of andere oliebronnen.

Ook hier is het weer een enorm zoeken. Het is juist dat zoeken dat je ertoe brengt om je niet meer op een persoonlijk vlak bezig te houden. Het kan nog wel een keer voorkomen door banden die er misschien bestaan. Je weet dat ze voor jou niet belangrijk zijn, maar voor anderen tellen ze. Nu ja, goed, dan zul je daar nog wel op ingaan.

Maar al die beperktheden, al die kleine conflicten zijn eigenlijk zo miezerig, zo drenzerig. Daarom ga je kijken naar de groep, want daar zien we wel de totale tendens. Al die

kleinzieligheden vallen dan een beetje weg. Daardoor krijg je dan weer de mogelijkheid om dus meer vanuit jezelf te reageren, maar gelijktijdig ook te leren. Van een mens kun je niet veel leren, alleen dat je anders bent, en dat leer je heel gauw. Maar op het ogenblik, dat je met een groep te maken hebt en je verbonden voelt met de kernwaarde van die groep, ontstaat er een zodanige diversiteit van mogelijkheden en invloeden, dat je daardoor zelf enorm wordt verrijkt.

Ik heb wel eens horen vertellen dat, als je eenmaal een bepaalde toestand hebt bereikt (dan hebben ze het over samahdi of zoiets) je dan helemaal vrij bent.

Je kunt nooit vrij zijn. Je bent een bewustzijn. Een bewustzijn is in zekere zin de gevangene van zichzelf. Want geen bewustzijn kan zichzelf handhaven zonder voortdurend innerlijk veranderingen te ondergaan en eventueel voortdurend uitbreidingen aan zijn scala van mogelijkheden toe te voegen.

Wij worden gedwongen tot voortgaan door hetgeen wij zijn, en daardoor is er ook geen absolute rust. Zeker, er is harmonie. Er is kracht. Er is een sterkte. Er is een vrede waarvan wij ons geen voorstelling kunnen maken, al proberen wij het nog zo goed. Maar er is meer. Er is de behoefte om verder te gaan. Het is alsof wij altijd weer worden gedwongen te gaan naar de horizon van onze mogelijkheden om de onbekende werelden te betreden waarin we steeds weer nieuwe ervaringen opdoen, maar daardoor ook wijzer, sterker, groter worden. Al zoeken wij onszelf niet meer, ons bewustzijn bepaalt deze manier van functioneren.

Dit, mijne vrienden, houdt in dat ons proces verdergaat tot het ogenblik, dat het ik-zijn zozeer een deel is geworden van een totaliteit, dat het geen behoefte meer heeft zichzelf uit te breiden, maar zich alleen bewust wordt van de mogelijkheden van de totaliteit waartoe het behoort.

Als we de titel zo stellen als we vanavond hebben gedaan: Tot na de noodzaak tot incarnatie, dan denk je: Mensen, jullie denken dan: God zij dank, daar ben ik dan eindelijk af. Maar dan begint het alleen maar weer op een grotere schaal.

Het is zoiets alsof je begint als een venter: De mens. Je verbetert je assortiment voortdurend, totdat je eindelijk zover bent dat je een winkel kunt beginnen. Dan is je situatie anders geworden. Je noodzaken, je mogelijkheden zijn toch wel heel anders, maar je blijft doorgaan. Dan komt er een ogenblik dat die winkel zoveel mogelijkheden gaat bevatten dat je het eigenlijk niet meer in één winkel kunt doen, dan word je een warenhuis. En als je een warenhuis bent, dan zit je weer met zoveel mogelijkheden die je moet exploiteren, dat je gaat uitbreiden en dan word je een concern. Op die manier moet u het zien.

U heeft op het ogenblik een beperkt aantal mogelijkheden. Denk daar alsjeblijft niet pessimistisch over, want hoe beperkt het ook moge zijn t.a.v. de kosmos, als u kijkt waar u vandaan bent gekomen, dan bent u al een aardig eind verder.

Met die beperkte mogelijkheden heeft u een beperkte voorstelling, maar u heeft ook een beperkt oordeel. U heeft een beperkt vermogen tot eenheid, tot naastenliefde, tot wat dan ook. Het totaal ontbreekt u. Daarvoor bent u mens. Dat is helemaal niet erg. Maar hoe groter uw ervaringen worden, hoe groter de scala van innerlijke waarden waarop u een beroep kunt doen, des te omvangrijker eigenlijk uw contact met de wereld wordt. Niet in de zin van iets zuiver persoonlijks, maar in de zin van begrip voor, mogelijkheid tot helpen, tot ingrijpen, mogelijkheid misschien tot corrigeren, tot compenseren.

Hoe omvangrijker het begrip wordt des te groter, zonder dat u het zelf beseft, de noodzaak wordt om bij te leren. Want er zijn onevenwichtigheden die u niet kunt compenseren met de huidige middelen. Maar ergens steken ze u. U moet ze uitbreiden. En dan zoekt u naar nieuwe krachten en nieuwe bronnen.

Nu is er iets dat misschien niet helemaal bij het onderwerp hoort, maar het is interessant genoeg om het hier te vermelden. Iets waarop ik u wil wijzen.

Wanneer je een bepaald geestelijk niveau hebt bereikt, ontstaan er een aantal z.g. gaven. Dat weet u van mensen ook. Als er iets verandert in hun leven, in hun samenhang, dan zijn ze ineens paranormaal begaafd, helderziend, wat telepathisch, of misschien wat mediamiek. Of heeft u misschien een andere uitdrukking daarvoor?

Die mensen kunnen vaak kracht putten waar een normaal mens dat niet kan. Die mensen voorzien mogelijkheden, waar een ander niet aan denkt. Daardoor zijn ze in staat hun evenwicht te bewaren onder omstandigheden, die voor een normaal mens vernietigend, of

althans tijdelijk machteloos makend zijn. Als je nog verdergaat dan kom je op een punt waarop je zelfs materie kunt regeren.

Een ingewijde kan heus wel van stenen brood maken. (Van brood stenen maken laten ze nog steeds aan de bakkers over.) Zij zouden misschien ook van lood goud kunnen maken en net zo goed van goud lood. Zij zijn doorgedrongen in de energieverhoudingen van de materie, de materiële samenstellingen. Hun wil alleen is al voldoende om ergens een invloed op uit te oefenen. Zo worden ze langzamerhand meester. Maar dat meester-zijn is niet de hoofdzaak. Het meester-zijn is eigenlijk alleen maar een middel, dat je kunt hanteren om daarmee je eigen evenwicht, je mogelijkheid te blijven handhaven.

U denkt ook wel eens: Waarom ben ik nu niet mediamiek? Er zijn zelfs mensen die zeggen: Ik ben mediamiek, terwijl ze het niet zijn. Dat gebeurt ook. Dan zeggen ze: Waarom een ander wel en ik niet? Iedereen zou het moeten kunnen.

Ja iedereen kan het. Maar de gave ontwikkelt zich eigenlijk op het ogenblik dat er zodanige spanningen zijn dat ze op deze wijze het best kunnen worden gecompenseerd. Het is een compensatiewerking. Daaruit kunnen we dan een algemene regel putten:

In de gehele spiraal van incarnaties zullen we steeds die geestelijke mogelijkheden en vermogens in ons ontdekken, die voor ons noodzakelijk zijn om een evenwicht te handhaven in onze beleving van de wereld en in ons vermogen tot uitbreiding van bewustzijn.

Dat betekent dat iemand, die eenmaal op het punt komt waarop een stoffelijke incarnatie als mens niet meer noodzakelijk is, als vanzelf zoveel geestelijke krachten en mogelijkheden is gaan beheersen dat hij daardoor automatisch kan gaan functioneren op de manier die ik u al heb beschreven.

U moet het niet zien als een proces waarbij het ophouden van de noodzaak tot incarnatie een onderbreking vormt. Het is gewoon een culminatiepunt vanuit menselijk standpunt, waardoor men zover is gegroeid dat men in een andere vorm kan verdergaan.

Ik wil de mensen niet graag met rupsen vergelijken, want dan denken ze onmiddellijk aan de geest als aan een vlinder. Nu vlinderen er wel wat geesten rond, sommigen in witte gewaden en dan heten ze spoken. Toch is er een overgangsproces dat vergelijkbaar is. Je wordt ontdaan van de belemmering van de stof, maar je blijft datgene wat je innerlijk altijd bent geweest. Alleen nu met een veel grotere bewegingsmogelijkheid, een totaal andere wereldappreciatie, een totaal ander vlak van beleving.

Als ik de les nog even mag herhalen zodat u het vooral niet vergeet:

1. Elke incarnatie betekent een mogelijkheid tot uitbreiding van bewustzijn plus vermogens, waardoor men steeds nader komt tot het punt waarop men zichzelf beheerst en gelijktijdig een harmonie kent, waardoor de beheersing op een deel, of op een groot deel van de wereld overdraagbaar is.
2. Wanneer de incarnatienoodzaak ophoudt te bestaan, betekent dit slechts dat de meest optimale vorm van verdere ontwikkeling is gelegen in activiteiten, die niet meer in de stof kunnen worden gepresteerd en waarmee men in toenemende mate een verantwoordelijkheid en begrip voor de grotere delen van de schepping verwerft.
3. Ook na deze incarnatienoodzaak, waarin de ontwikkeling niet meer wordt onderbroken door perioden van dood en rust, komt toch het moment dat men zich steeds meer één gaat voelen met de totaliteit, en daardoor de behoefte niet meer heeft tot zelf ageren, omdat men weet dat het geheel ageert en men in het geheel de volledige samenhangen kan aflezen, die men zuiver persoonlijk nog steeds niet had kunnen overzien. Dit ogenblik of punt noemt men dan de absolute bereiking. Hierin ontstaat een rust voor zover wij deze kunnen gadeslaan.

Bij de bereiking van dit punt is het echter zeer wel mogelijk dat een totaal nieuwe ontwikkeling ontstaat, waardoor u misschien een zonnegeest wordt, of de heerser van gehele geestelijke werelden, waarin anderen een bewustwording opdoen. Maar daaromtrent kan ik u, gezien mijn eigen ontwikkeling en mogelijkheden, geen uitsluitel verschaffen.

Ik hoop u hiermee een tamelijk volledig beeld te hebben gegeven. Als u daarover vragen, opmerkingen, commentaren heeft, dan verzoek ik u deze op schrift te stellen.

DISCUSSIE

Vraag: Is ongeveer 500 levens niet erg weinig als sommigen van ons van vóór Atlantis (Lemurië) stammen en als de eerste mens ongeveer 4 miljoen jaar geleden op aarde verscheen? Wanneer spreekt u van oude, respectievelijk jonge zielen?

Antwoord: Wat dat betreft zouden we kunnen vechten over de vraag: Punt 1: Of het de mens was of niet. Het was in ieder geval nog niet homo sapiens. Punt 2: 500 incarnaties zijn niet zoveel, als u rekening houdt met de tussenperiodes die kunnen liggen op gemiddeld 50 jaar, maar kunnen uitlopen tot meer dan 2000 jaar. Dan zult u verder rekening moeten houden met het feit, dat entiteiten uit de pre-Atlantische periode b.v. al het einde van de rit hebben bereikt, dus niet meer menselijk incarneren. Terwijl anderen uit diezelfde periode misschien een veel groter aantal levens hebben doorlopen en in dit aantal levens te weinig hebben geleerd. Misschien zijn ze in deze tijd nog steeds niet capabel om hun ervaringen in geestelijke betekenissen om te zetten. Je kunt dus alleen maar spreken over een gemiddeld aantal. Ik heb dit in mijn inleiding overigens niet gedaan zoals u zult hebben geconstateerd. Maar als u zegt: 500 levens is een gemiddelde, dan ben ik geneigd te zeggen: Het is misschien een wat voordelig geschat gemiddelde, maar het is niet onaanvaardbaar.

Vraag: Welke evolutie acht u waarschijnlijker? Die waarin de mens (als ziel) een soort op zichzelf is die los van andere soorten (dieren) een eigen ontwikkeling doorloopt of één waarin de menselijke ziel een voortvloeiende is van voorafgaande dierenziel-types?

Antwoord: Als u zo goed zou willen zijn mij te informeren wat u verstaat onder een dierenziel-type, dan kan ik u misschien antwoorden. Er bestaat volgens mij geen dieren- of mensenziel. Er bestaat een ziel. Dat wil zeggen, een kern die voor zover wij weten een deel is van de totaliteit van het Goddelijke, waaromheen zich een bewustzijn formeert. Dat bewustzijn bereikt langs zeer vele levensvormen o.a. de menselijke levensvorm en doorloopt deze om daarna verder te gaan.

Als ik moet kiezen tussen de twee evolutietypes die u heeft aangegeven, dan moet ik zeggen: Het eerste type is onaanvaardbaar. Het is onmogelijk, omdat mens-zijn impliceert dat je over een grotere hoeveelheid ervaringen beschikt. Zonder dit is zelfbeschouwing en zelfbespiegeling (kenmerkend voor de menselijke ontwikkeling) namelijk niet mogelijk. Zo moet ik mij wel - zij het met voorbehoud en enig protest zoals u heeft gemerkt - beperken tot het tweede type door u genoemd, waarin de ziel dus vele verschillende levensvormen kan doorlopen, daarvan zelfs onstoffelijke, voordat de menselijke vorm wordt bereikt.

Vraag: Hebben mens en dier in hun biologische evolutie ook nog ijlere lichaamsvormen gekend zoals Steiner suggereert (vóór het Trias) en hebben mentaal-astraal en levenslichaam ook nog een eigen evolutie door gemaakt, of zijn ze altijd gecorreleerd geweest aan het aardse leven?

Antwoord: Een moeilijke vraag. Dat ze altijd gecorreleerd zijn aan het aardse, dus stoffelijke leven, zou ik graag willen ontkennen. Elke vorm van leven heeft een bepaalde situatie gekend waarin het ik niet stoffelijk was; dus zonder stoffelijke vorm. Daarna kunnen zeer veel bindingen met de materie zijn ontstaan, die gaan van de zeer fijne (de natuurgeest b.v.) tot de zeer intense (zoals mens, plant dier). In al deze gevallen zou men moeten zeggen dat de lichamen, beschouwd als energie, primair aanwezig waren; dus ook al in de meest simpele geestelijke vorm. Maar dat de vorm, waarin zij zich manifesteren, wordt bepaald door het ik-besef, dat op een gegeven ogenblik bestaat voor die ziel en daarbij voor de geest.

Het resultaat is, dat een menselijk astraal een menselijke vorm heeft. Soms iets afwijkend van de stoffelijke gestalte (niet iedereen ziet zichzelf precies zoals hij is), maar toch zeer goed gelijkend. En dat het levenslichaam deze vorm eveneens gedeeltelijk aanneemt, in zo verre er geen sprake is van uitwisseling van levensenergieën, op welke punten de vorm vervaagt. Het is dus niet redelijk te stellen dat hier een evolutie wordt doorgemaakt, die wordt bepaald door het stoffelijke. Je kunt echter wel zeggen, dat de verschijningsvorm, de manifestatievorm wordt bepaald door het ik-bewustzijn. Of dit nu stoffelijk of geestelijk wordt beleefd, is daarbij verder van geen belang.

Vraag: Is het niet waarschijnlijk dat de mensheid als geheel eerst haar geestelijke mogelijkheden in de stof (op aarde) moet ontplooiën, voordat het denkbaar wordt dat de mensheid als totaliteit geen noodzaak meer kent tot reïncarnatie?

Antwoord: Bevestigend beantwoord. Omdat zolang er nog een mens bestaat, die een stoffelijke vorm nodig heeft, er nog een stoffelijke menselijke vorm zal zijn. Dientengevolge, zou je de mensheid als een geheel willen beschouwen, dan moet je stellen dat dit geheel eerst volledig kan zijn, indien allen het daarvoor noodzakelijke bewustzijn hebben bereikt. Dat is volkomen juist. Maar dan kun je ook weer stellen, dat deze totale mensheid ook maar een tussenvorm is. Dus een stadium van ontwikkeling waaruit delen zich steeds verder kunnen ontwikkelen. Terwijl dierlijke incarnaties van heden over duizend of tweeduizend jaar weer in een menselijk vorm zullen verschijnen. De mens is namelijk niet de eindbestemming. Het is een tussenstadium, geestelijk zowel als stoffelijk.

Vraag: Komen er nog steeds startende incarnaties voor, dus nieuwe spiralen?

Antwoord: In de tijd dat het spiraaltje alweer achterhaald is, lijkt het mij wel moeilijk om daarop in te gaan. Zoals ik u al heb gezegd, komen er nog steeds nieuwe menselijke incarnaties van wezens, die voordien nog geen menselijke vorm hebben gekend. Als u dan het mens-zijn als het begin van de spiraal wilt beschouwen (geheel juist is dit niet), dan kunt u wel zeggen dat er nog nieuwe spiralen bij komen. Maar aan de andere kant zou u ook moeten zeggen: Er verdwijnen er ook. Alleen is op het ogenblik de aandring uit het dierenrijk groter dan de afvloeiingsregeling naar hogere regionen, helaas. Dat betekent aan onze kant dus bij de opvang enige overlast.

Vraag: Is zo'n nieuwe start altijd op basis van een laag geestelijk peil?

Antwoord: Als u bedoelt een begin in een incarnatiecyclus als mens, dan kan worden gezegd dat er een laag bewustzijnspeil is. Dit heeft niets te maken met een geestelijk peil. Een wezen kan zeer harmonisch hebben geleefd, als mens incarneren en toch niet beschikken over de nodige mogelijkheden en combinaties om in die eerste incarnatie ook het perfecte geestelijke leven voor zich te realiseren. Er is hier waarschijnlijk enig verschil in formulering. In mijn formulering zou ik willen zeggen: Het geestelijke peil van iemand, die voor het eerst als mens incarneert, kan zelfs zeer hoog zijn, maar zijn beheersingspeil is dan over het algemeen laag, omdat hij niet over een voldoende bewustzijn en ervaring beschikt, om in het menselijke leven zich onmiddellijk goed te oriënteren.

Vraag: Is er verband tussen spiralen van melkwegen en spiralen van stoffelijke en spirituele ontwikkelingen?

Antwoord: Ik geloof niet dat we dat als zodanig kunnen zien. In de eerste plaats: Niet elk melkwegstelsel is spiraalvormig. Er zijn er bij die bijna bolvormig zijn. Een groot gedeelte daarvan is oorspronkelijk discusvormig of eivormig en ze vormen dan, wanneer ze verouderen bepaalde uitwaaiende armen. In feite dus de oudste delen die meer verdicht zijn en daardoor in de wenteling wat verder worden afgestoten. Die vormen dan de z.g. spiraalarmen. Spiraalniveaus zijn er voor zover mij bekend in de voor u bereikbare kosmos maar twee.

Vraag: Is het aanvoelen van de werkelijke functie binnen het geheel en deze waarmaken zo goed je kunt een werkelijke bereiking in de richting van de perfecte harmonie? Zo ja, waarom?

Antwoord: Ik heb moeite met het woord "bereiken". Ik zou zeggen: Het is een stap voorwaarts. Of het een bereiking is, dat hangt van zoveel andere zaken af. Maar als je voelt wat juist is en je probeert deze juistheid zelf waar te maken, zonder anderen onder het juk van de juistheid te doen buigen, dan heb je m.i. in ieder geval in ervaring, in bewustzijnsontwikkeling een behoorlijke stap voorwaarts gezet. Of er daarbij een algemene harmonie ontstaat, betwijfel ik. Er ontstaat in ieder geval een beperkte harmonie, mede gebaseerd op zelfaanvaarding, die je grotere mogelijkheden in de geest geeft en daardoor ongetwijfeld bij eventuele verdere incarnatienoodzaken grotere mogelijkheden tot verdere ontwikkeling ook in de stof.

Vraag: De Ramayanayoga kent een strakke 15-jarige training tot kosmisch bewustzijn. Kunt u aan de hand van deze training de opeenvolgende stappen naar de werkelijke harmonie weergeven?

Ach, er zijn er zoveel. Laten we in de geestelijke yoga de volgende stappen maar noemen:

1. Het aanvaarden van een hogere wereld.
2. Het bezoeken van die hogere wereld onder geleide.
3. Het je zodanig gewennen aan deze geestelijke wereld dat ze zonder geleide kan worden betreden, waarna je wederom onder geleide de hogere wereld begint te assimileren, in die hogere wereld onder geleide verder gaat en zo verder tot je eindelijk zelfstandig alle werelden weer kunt betreden.

Het is een training die overigens in haar stoffelijke opzet vaak meer een beroep doet op de fantasie dan op de reële geestelijke bereiking (neemt u mij niet kwalijk dat ik dat erbij zeg), zodat het systeem op zichzelf niet zonder meer bij het doorlopen daarvan een werkelijk volledige beheersing en geestelijke ontplooiing mogelijk maakt. Daar echter de leer een aantal kosmische factoren bevat die reël bestaan, ook al worden ze beeldend weergegeven, zou ik stellen dat de leer op zichzelf, voor degene die zich ermee bezighoudt, ongetwijfeld een juister besef van het kosmische bestaan mogelijk maakt en daarmee een meer harmonische en verdere uitbreiding in kosmische zin van het bewustzijn.

Vraag: Spelen in een laatste incarnatie altijd harmonieën met hogere krachten (b.v. Heren van Licht e.d.) een centrale rol? Zo ja, waarom?

Antwoord: Dat ligt natuurlijk aan het standpunt van waaruit u het beschouwt. In de persoonlijkheid zijn dergelijke harmonieën altijd bepalend en beheersend. Vaak gaan die nog verder dan de Heren van Licht, van Wijsheid etc. Wat de buitenwereld betreft, deze harmonieën zijn niet altijd constateerbaar, omdat het geheel een dienstbaarheid betekent, die soms voor anderen zelfs het scheppen van conflict betekent en niet alleen maar een ontwakend tot hoger bewustzijn, of het scheppen van een nieuwe leer.

Vraag: Is het laatste leven op aarde noodzakelijkerwijs er één als adept e.d, of kan men ook als boekhouder, sportheld of zelfs als gehandicapte in dat leven zijn?

Antwoord: Onder boekhouders zul je inderdaad soms een adept aantreffen. Een adept is namelijk niet degene die zichzelf als zodanig toont en verkondigt, maar degene die door zijn innerlijke waarden de juiste contacten weet te vinden, waardoor hij zo functioneel en harmonisch mogelijk actief is, zonder daarbij af te wijken van de normen waar dit overbodig is. Kortom, de ware adept is de wetende, die onder de mensen leeft als mens om door zijn meer bovenmenselijk besef en gaven de mens te helpen om beter mens te zijn.

Vraag: Heeft Jezus gewoon een aantal aardse levens gehad of komt hij daarvoor van een inmiddels geëxplodeerde planeet uit een ander zonnestelsel? Zo ja, welke en wanneer ongeveer?

Antwoord: Die mogelijkheid kunnen we zeker niet uitsluiten. Maar één ding is zeker: Jezus heeft meermalen op aarde geleefd, voordat hij als Jezus en Christusdrager de stichter werd van een christendom, dat voortdurend de meest perfecte verloochening van zijn werkelijke wezen en leer schijnt in te houden.

Vraag: Zijn enkele levens van Ramana Maharishi (die ten slotte de werkelijkheid heeft bereikt) u bekend? Was hij eerder ook al leermeester voor velen?

Antwoord: Inderdaad. En ook in dat geval waren er t.a.v. de praxis van de verkondigde theorie bepaalde kritieken mogelijk.

Vraag: Men komt bij regressies soms uit bij aapachtigen, soms bij buitenaardse wezens. Stammen de eerste mensen van de (mens)aapachtigen af of zijn ze allemaal van buitenaardse oorsprong?

Antwoord: Ja, ja, het probleem van de buitenlanders dringt op elk terrein door. Zelfs Darwin kan zich daaraan niet meer onttrekken. Om u gerust te stellen: De menselijke ontwikkeling is terug te vinden bij het begin van de simiaanse ontwikkeling. Er is betrekkelijk vroeg een splitsing tussen degenen die de huidige aapachtigen zijn en degenen die zichzelf mens noemen. U mag aannemen dat er inderdaad een vermenging heeft plaatsgevonden, meermalen zelfs, tussen de verder ontwikkelden van de aapachtigen en gestrande ruimtevaartbemanningen. U vindt zelfs in de bijbel een verwijzing daarnaar waar wordt gezegd, dat de zonen des hemels ingingen tot de dochteren der mensen. Dit heeft over het algemeen in de menselijke evolutie, enige tijd daarna, wel voor een sprongmutatie gezorgd, door de inbreng van nieuwe

genetische waarden. Hierdoor kunnen dus bepaalde vreemde sprongachtige ontwikkelingen, die in beperkte gebieden plaatsvonden, mede worden verklaard. Maar de werkelijke erfmassa en origine liggen bij de aapachtigen. Indien u dit niet gelooft, dan moet u naar een voetbalwedstrijd gaan en het publiek gadeslaan.

Vraag: Wordt de evolutie niet enorm versneld door de veel grotere toegankelijkheid van leringen via boeken en ook via een enorm toegenomen wetenschappelijke kennis?

Antwoord: Hier zien wij een bekend versschijnsel: Het verwarren van geleerdheid en wijsheid. Wijsheid betekent: Inzicht in het wezen der dingen. Het is voor de geest en de ziel belangrijker dat u inzicht gewint in hoe weinig zaken dan ook, dan dat u weten heeft omtrent ontelbare zaken. Hier is dus geen antwoord mogelijk behalve het ene: Slechts datgene, wat u werkelijk in u kunt opnemen en dat wezenlijk uw begrip van de totaliteit en daarmee uw harmonische mogelijkheid vergroot, zal uw evolutie geestelijk gezien versnellen. Wat betreft de stoffelijke ontwikkelingen: Uitgaande van de huidige situatie zou ik meer willen spreken van revolutie dan van evolutie, omdat in vele gevallen de menselijke vorm aan levensvatbaarheid aan het verliezen is in de huidige ontwikkeling.

Vraag: Wanneer het stadium van niet meer te behoeven incarneren is bereikt, is het dan nodig alle ervaringen, kennis, kunde (vermogens) gebaseerd op voorgaande levens naar boven te halen en beschikbaar te hebben?

Antwoord: Ik vind het een heel mooie vraag, maar alweer berust ze enigszins op een misverstand. De geest is het totaal van alle ervaringen die voor u van wezenlijk betekenis waren. Daar kan dus kennis, kunde en dergelijke bij behoren. Het zijn deze dingen die uw wezen uitmaken, zoals de ziel uw leven, uw bestaan uitmaakt. Wanneer u het einde van de incarnatiecyclus bereikt, dan zullen al die dingen die u hebben gevormd deel blijven van uw wezen. U hoeft ze niet naar boven te halen. Ze zijn eenvoudig aanwezig en vormen een soort automatisme - om het vergelijkend te zeggen - zo simpel als uw knipperen met het oog op het ogenblik dat er een stofje in uw richting komt, dat u misschien niet eens ziet. Daarom krijgt u zo weinig stofjes in het oog. Het is duidelijk dat een entiteit daardoor juist in het begin, gezien haar wezen, achtergrond en mogelijkheden, zich in de eerste plaats zal bezighouden met groepen mensen. Dat is bijna onvermijdelijk. Maar daardoor wordt het weer mogelijk om nieuwe ervaringen toe te voegen aan het geheel, waarbij de vermogens niet teloor gaan, maar hun betekenis wel verandert; ze worden a.h.w. onderdelen van een groter besef en scheppen juist daardoor de mogelijkheid om in meeromvattende situaties beter te reageren.

AFSLUITING

Er zijn zoals in het onderwerp al is gebleken heel veel dingen, die aan het einde van een cyclus van incarnaties een hoofdrol spelen. In het gewone stoffelijke bestaan herken je die vaak onvoldoende. U zult mij willen vergeven dat ik aan het einde van deze voordracht hieraan nog enige aandacht wil besteden.

Elke mens, die bewuster is geworden en langzaam maar zeker het einde van zijn incarnatiecyclus gaat bereiken, zal beseffen dat hij niet het recht noch de plicht heeft om anderen op welke wijze dan ook te beïnvloeden, zolang zij leven volgens hetgeen hun ware wezen en geloof inhoudt. Hij zal zich echter niet gehouden voelen aan de normen of regels, die anderen op deze wijze voor zich hebben geschapen. Hij zal zoeken naar een perfecte eerlijkheid voor zichzelf, maar zal gelijktijdig de werkelijkheid van zijn wezen voor een groot gedeelte bemantelen voor anderen. Ook dat is begrijpelijk.

Als je bewustzijn uitgaat boven dat van je omgeving, zou je anders te zeer geneigd zijn om die omgeving met je eigen maatstaf te meten. En juist dit zou je verdere ontwikkeling kunnen belemmeren. Je moet eenvoudig jezelf zijn. Leven zoals je bent. Juistheid volgens je eigen besef in je leven voortdurend tot uiting brengen. Maar gelijktijdig moet je respect hebben voor alle anderen die misschien een andere weg volgen, of nog niet zover zijn gekomen als u bent. Neem vooral niet het laatste als het meest waarschijnlijke aan. U beschikt nog niet over de mogelijkheid daarover te oordelen.

Vrij zijn betekent in wezen: Je niet laten binden door omstandigheden. Het betekent leven in het heden, niet leven met morgen of met gisteren.

Een bewustwording impliceert een direct reageren op al wat nu bestaat, niet op datgene wat nu mogelijk zou zijn, maar wat nu is.

Elke mens kent bepaalde ogenblikken waarop hij reeds zo reageert. Maar pas als u bewust en gedurende uw hele leven op deze manier voor uzelf een steeds groeiende harmonie tot stand weet te brengen, kunt u zeggen: Ik nader het einde van mijn cyclus van incarnaties. Zeg niet: O, dan komt het ogenblik van voleinding of voltooiing. Want al wat u ooit zou kunnen zijn is reeds deel van uw wezen; het is alleen niet beseft.

Zeg steeds tot uzelf: Hoe kan ik nu, in deze tijd volgens mijn beleven en beseffen, zonder anderen te hinderen, te schaden of te onderwerpen aan mijn wil, zo juist mogelijk leven, zo harmonisch mogelijk leven.

Een mens, die in zich voortdurend harmonie vindt, die in zich een zekere blijheid van bestaan weet te vinden, nadert ongetwijfeld met steeds rassere schreden het ogenblik waarop de noodzaak tot incarnatie ten einde is.

Deze wereld loopt niet, zoals velen denken, teneinde. Wel staan er een aantal veranderingen voor de deur, waarvan de meesten van u de voleinding niet meer zullen zien. Er blijven mensen en u zult als mens kunnen terugkeren, indien dat noodzakelijk is. U zult zich niet kunnen onttrekken aan die noodzaak, indien in u geen voldoende harmonie en evenwicht bestaan. Daarom is harmonie, innerlijke blijheid, levensaanvaarding, erkenning van de betrekkelijkheid van alle dingen voor u het meest belangrijke dat er kan zijn. Na de noodzaak tot stoffelijke incarnatie zullen wij verdergaan. Laten wij niet vragen: Hoe? Laat ons niet vragen: Waarom? Want deze vragen kunnen wij nimmer duidelijk en goed beantwoorden.

Laat ons slechts zeggen:

Ik besta nu volgens de beste harmonische waarden die ik in mijzelf erken.

Ik beleef nu zo blijmoedig mogelijk al datgene wat voor mij bereikbaar en mogelijk is. Ik laat mij niet door het gebeuren, door mensen of anderszins mijn harmonie ontnemen. Ik zoek haar steeds terug te vinden in de vorm waarin ze in mij kan bestaan. Dan zult u, hoe lang of hoe kort uw weg door de stof ook moge zijn, eens met zekerheid constateren dat uw leven een belangrijke stap voorwaarts is geweest in het geheel van uw ontwikkeling, naar de totaliteit.